

MARTA F. SOLDADO

LA FELICITAT
D'UN POLLASTRE A L'AST

Barcelona

© Marta F. Soldado, 2017

Primera edició: gener del 2018

© d'aquesta edició: L'Altra Editorial
Gran Via de les Corts Catalanes, 628, àtic 2a
08007 Barcelona
www.laltraeditorial.cat

Impressió: Romanyà Valls
Maquetació: EdicTal

DIPÒSIT LEGAL: B. 44I-2018
ISBN: 978-84-947829-2-3

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta obra
requereix l'autorització prèvia i per escrit de L'Altra.
Tots els drets reservats.

Als pollastres a l'ast que devoraven els obrers de
«Lunch atop a Skyscraper» a l'antic Superpollo de Sitges.

La finesa de viure
no al costat de les coses, sinó a dintre.

LAIA NOGUERA I CLOFENT

després, en un pessic
del dit gros i el dit índex, amb un tros de pa,
agafe un tros de pimentó, l'enlaire àvidament,
eucarísticament,
me'l mire en l'aire.
de vegades arribe a l'èxtasi, a l'orgasme.
cloc els ulls i me'l fot.

VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

Va rajoles amunt, rajoles avall. Són tan blanques que, quan els clients les trepitgen amb les sabates brutes de tot, cigarrets que ningú mai no recull, pols negra, la merda d'algun gos, la terra humida que s'enganxa a la sola quan plou, queden empastifades i lletges. Es dirigeix cap a la tauleta mostrador, es posa les ulleres de veure-hi de prop i comença a fer comptes, ara que no espera cap client. Si aquella clienta que va prometre que es faria el color i es tallaria les puntes continua venint dos cops al mes i la seva filla decideix finalment fer-se aquelles extensions... a veure, això són cent euros que podria estalviar... i si pogués estalviar això cada mes, necessitaria... sis mesos i un préstec que després podríem pagar relativament de pressa per posar totes les rajoles del terra grises, com sempre he volgut des del dia que vaig veure per primer cop la perruqueria. La Fina, que fa poc que ha comprat el local, sempre havia volgut tenir la seva pròpia perruqueria. L'oportunitat se li va presentar quan la van avisar que en un barri més o menys tranquil i força cèntric n'hi havia una de petita que la propietària es volia vendre per instal·lar-se definitivament a Menorca, on tenia casa des de feia molts anys perquè la família materna era natural de l'illa. Allà no em faltarà feina,

pensa en totes les àvies angleses que es pentinen cada dia del món, li va assegurar en una encaixada de mans prometedora el dia que la Fina va posar els peus per primer cop al local tota il·lusionada, ben arreglada i pentinada, per tal de fer bona impressió, mentre més que no pas escoltar-se-la es mirava les rajoles blanques del terra i pensava que serien un desastre de brutícia un dia sí i l'altre també. I des d'aquell mateix moment es va dir que les canviaria així que pogués i les substituiria per unes de grises, d'un gris pàl·lid i discret, un gris que sabés dissimular les cabelleres perdudes amb una mica més de dignitat. El cert és que, tret de les rajoles, la petita perruqueria la va captivar a l'instant, amb les parets totes pintades de rosa, un rosa ben estrident, amb personalitat, un parell de miralls ben grossos i, al fons del local, un parell de piques per rentar caps rere dues butaques de pell negra desgastades però fabulosament còmodes. Les va provar, s'hi va asseure i va imaginar, amb els ulls tancats i el cos del tot relaxat, que una perruquera que no era ella iniciava el ritual de rentar-li els cabells, fregant-los-hi amb cura però amb energia, flexionant bé tots els dits de la mà per gratar i arribar a tots els racons del cuir cabellut, movent-los en cercles concèntrics i prement la part anterior del cap per aconseguir un massatge alliberador que, sempre ho ha dit als clients que han passat per les seves mans, és el millor remei per al mal de cap. No gaire lluny d'aquestes butaques, dues cadires més situades davant d'uns grans miralls ovalats de marcs daurats estaven des del principi destinades a pentinar després de rentar —pentinar i rentar és un pa-

quet d'oferta ara mateix— i, passada la segona de les dues cadires, la més allunyada de la porta d'entrada, tot just al darrere d'un vidre separador amb uns grans cercles opacs, un petit racó per a ella, per fer els tints i guardar les quatre coses. Petita però ben arreglada; això repeteix als clients cada vegada que pot. Fet i fet són vint-i-cinc metres quadrats, havia somrigut fent gala de totes les dents la senyora de Menorca mentre tornava a estrènyer la mà de la Fina que, amb l'entusiasme intacte, segellava el pacte cap a un futur llargament somiat aquell mateix dia. I, inevitablement, la pregunta: ¿i ara què? Pas a pas, enllestir la perruqueria, fer rutllar el negoci, canviar les rajoles del terra perquè deixin de ser totes blanques, ser una perruquera estimada per les clientes, que el boca-orella multipliqui aquesta estima, poder tancar per vacances i marxar unes quantes setmanes d'hotel, que mai no ens falti de res, que a la meva mare mai no li falti res i..., de moment, quedem-nos aquí. Punt i seguit, després ja ho veurem. En una pissarreta sota els graons de l'entrada a la seva petita i coqueta perruqueria, la Fina hi escriu les ofertes i s'aplica a vendre algun producte sempre que pot quan les clientes, que llambreguen el mirall un últim cop encara per trobar-hi una versió millorada d'elles mateixes quan hi han entrat i recordar que elles també poden ser estrelles de Hollywood per un dia, pregunten quin és el secret de la suavitat dels cabells. A la Fina la va convèncer el comercial de productes ecològics, no sap si pel discurs o la presència, però de sobte ho va veure tot clar: hem de tornar a les arrels, a la natura, rebutjar els químics, que els nos-

tres cabells estiguin en comunió amb l'entorn per esdevenir sans, forts, i suaus, com es mereixen. Aquell home deia coses ben boniques sobre els cabells que ella compartia, i explicava que uns cabells sedosos no requereixen fórmules de laboratori, sinó cura a saber destriar allò que en comptes d'atacar amb violència les cabelleres, els retornarà el seu lloc d'honor sobre els nostres caps i en restaurarà les propietats essencials. El fervor i la dedicació amb què el comercial va posar sobre la taula els avantatges de la gamma de productes ecològics per als cabells van fer que la Fina ara pugui dir que té una perruqueria ecològica, anunciar-se com a tal, i vendre'ls exactament el mateix discurs a les clientes quan formulen la pregunta màgica. Aquest xampú, els repeteix, amb cúrcuma —que has de saber que té propietats antioxidants—, i pedra d'Algèria, és meravellós. Jo n'estic enamorada, de primer deixa els cabells sedosos i després creixen tres vegades més forts. I a més, espera que l'obro, mira quina olor tan deliciosa. No calen químics perquè els cabells facin bona olor. De fet, pensa i no diu, ni tan sols cal xampú, perquè la bona olor dels cabells de vegades és de naixement. L'olor dels cabells de l'àvia Josefina, sempre magnífica, encara que no s'hagués perfumat, la mateixa olor dels cabells de la mare: com de galetes i de mel, de benestar. Les clientes van i vénen sobre les rajoles blanques. De moment són més aviat poquetes però en van sent més cada dia, perquè la cosa tot just arrenca i, pel somriure que la Fina els dedica quan els cobra i la dolçor natural però alhora un pèl forçada quan les acompanya cap a la porta, se li nota que vol que el

negoci tiri endavant de totes totes i que farà el que calgui perquè sigui així. Sempre ha estat la seva il·lusió, tenir una petita perruqueria, i tot i que la seva feina a l'anterior no estava del tot malament ni tan sols mal pagada pels temps que corren, ser la mestressa, obeir-se només a un mateix i al clam democràtic de la clientela sobre les gammes de colors, preus i estils desitjats, és incomparable. Quan les clientes hi entren per primer cop i diuen vull això, tot mostrant-li amb el mòbil la fotografia d'una model o d'una actriu coneguda, ella anota a la llibreta la correspondència: Sílvia–Scarlett, Antònia–Demi Moore. I així va completant algunes pàgines de parelles inversemblants a voltes, d'altres força encertades, perquè tots volem emmirallar-nos en algú altre que és d'alguna manera el nostre ideal de bellesa. I les perruqueres no sempre ho aconsegueixen però de vegades s'hi acosten, amb aquest treball de formigueta que, després de rentades terapèutiques, hores de tisora, alquímies extremament precises per trobar el que era el nostre color veritable i no ens n'havíem adonat fins ara, i un últim cop d'assecador i aquest petit punt de cera o escuma, ens presenten a nosaltres mateixos davant del mirall molt més guapos, molt més atractius, molt més especials i molt menys vulgars, molt més a prop d'allò que voldríem ser i que deixarem de ser l'endemà a les sis del matí quan, despenats i amb la cara lluint els desperfectes davant del nostre mirall, que mai no és el de la perruqueria, ens despertem fidels a punt per a l'esclavatge diari. Però el que compta és aquell moment d'autoestima restaurada, impagable. Encara que, evidentment,

tot té un preu, diu somrient la Fina quan enllesteix el nou pentinat *garçonne* de l'Anna–Audrey Tautou, però aquesta sensació de bellesa plena ens ha de pertànyer a tots i per això hi ha perruqueries una mica per a totes les butxaques. Si estem de sort, l'autoestima reconquerida encara es recrearà en els elogis de la resta, aguantarà uns dies, setmanes, qui sap si algun mes, encara que mai no serà igual que aquell primer dia. I potser ningú no ens dirà, ostres sembles l'Scarlett Johansson, però si accidentalment i només accidentalment la fem servir com a fons d'escriptori, algú podrà establir el paral·lelisme i premiar la nostra vanitat amb un: trobo que t'hi assembles una mica, no? Quan la Fina explica al Paco, el seu marit, les peticions de les clientes, sempre li acaba preguntant el mateix: i jo, ¿a quina famosa diries que m'assemblo? El Paco llavors arronsa les espatlles i diu: tu ets tu i ningú més, i ets guapíssima. Resposta entranyable però incorrecta. Quan el punxa una mica més, va home va, digues a qui m'assemblo, mulla't una mica, de vegades respon Olivia Newton John quan va fer *Grease*, d'altres opta per un referent més actual, la January Jones, la de *Mad Men*, que sap que el torna boig. I la Fina llavors somriu victoriosa, sí que hi tinc un aire sí, amb la January Jones aquesta, en el color dels cabells i en els ulls sobretot i també una mica en els pòmuls. El Paco s'ho ha pres molt bé, això que ella tingui un negoci propi i li ocupi més temps, incloent-hi molts matins de dissabte. Ell ja té les seves petites distraccions, les seves aficions, que són només per a ell. Li agraden les aus, explica la Fina a una clienta no gaire regular, tant de bo vingués més sovint,

mentre li allisa els cabells. Fa cantar els canaris, els presenta a concursos, i de tant en tant guanya, i li donen un pernil o un trofeu. De seguida que n'hi ha un que destaca per sobre dels altres, ell que es mor de ganes de portar-lo a concurs. Però, la veritat sigui dita, a ella els canaris no li interessien gens ni mica. Això sí, en línies generals s'estima molt el marit, és feliç amb la vida que porta i als fills els va molt bé a l'escola. Escriuen perfectament sense cap falta d'ortografia, fan els deures quan toca i ho aproven tot, tret de les matemàtiques algun trimestre, presumeix quan ja fa els últims retocs al serrell. I, amb tot, necessita, i molt, la seva petita perruqueria, li agrada xerrar i xerrar amb gent anònima que passa a ser coneguda però que mai no serà com la família o les amistats de tota la vida, i per damunt de tot sentir que té alguna cosa seva de debò, un espai propi. El meu barri és molt tranquil, i vivim en un edifici nou que han construït davant de l'església. Al principi no m'acostumava al so de les campanes cada matí, ara en canvi m'agrada, li confessa a aquella noia més aviat callada que té els cabells llarguíssims i no sap ben bé què fer-ne. És en aquest espai, que és seu i de ningú més —quan li canviï les rajoles ja estarà tot enllestí—, amb clients que van i vénen, que se sent agradablement acompanyada tota la jornada. De la paret oposada, reflectit en un dels dos miralls, penja un calendari amb un noi jove i guapo, amb l'esquena nua, que jeu de bocaterrosa, encreua els braços sota la barbeta i està prou fort, ben musculat, morè, i mira la Fina maliciosament amb els seus ulls verdosos que fan aigües i el cabell tirant a ros, mig moll. No em treu els ulls de

sobre en tot el dia, i riu quan ho diu. Sí, sí, tot el dia que em mira. Em segueix mentre vaig amunt i avall. És cert que el noi se la mira i, com qui té clavada la mirada del veí *voyeur* quan es canvia a l'habitació o feineja en bata per casa, ella té aquest calendari amb aquest noi que està tan..., que és només una fotografia, però que la fa somriure coqueta mentre li posa els rullo a una senyora o li afaita el cap a un noi que és ja un habitual i es deixa caure per la seva perruqueria de seguida que li han crescut una mica els cabells. Va rajoles amunt, rajoles avall tot el dia i, fins i tot quan no hi ha clients, li és impossible de sentir-se sola, tan assumida té la presència agradable del seu Kevin, i és que així ha batejat el model del calendari.

Posa les claus al pany. És d'un gris metal·litzat encastat en una porta de fusta clara. Es nota que és nou. Es nota molt que és nou, el pis; li produeix una profunda satisfacció posar les claus en aquest pany tan nou. Poder comprar-se un pis nou, o com a mínim poder-se hipotecar per un pis nou i ampli, tenir per fi una perruqueria que és tota seva i que, un cop hagi canviat les rajoles i siguin grises, serà perfecta. Només entrar ja ho percep: el pis és buit. El seu marit encara no ha arribat de la feina, l'Edgar és a bàsquet i el Santiago vés a saber on. Se'n va cap a la seva habitació, abaixa les persianes, s'estira al llit i respira fons. És aquí on se sent més clarament. Els gemecs dels veïns de baix, que cada tarda, puntuals, follen amb passió animal. Al començament la incomodava i sortia a fer un volt per deixar de sentir-los, amb el pudor propi d'una veïna respectable. Un dia va arribar a sortir del pis i va